

PLAN B

Tot het Britse cultureel erfgoed, dat van mij tot in de eeuwigheid mag blijven, behoort zeker de Royal National Mission to Deep Sea Fishermen. Honderddertig jaar geleden gesticht voor het zielenheil en het lenigen van de materiële noden van Britse vissers en hun gezinnen. Onder de kortere naam Fishermens Mission is de organisatie nog steeds springlevend, met zeemanshuizen in zeventig Engelse vissershavens. Wie van zee komt, is er welkom; het maakt niet uit waar je op vaart. Voor een paar luizige centen krijg je een handdoek, een stuk zeep, shampoo en een bad. In de huiskamerachtige zaal schuif je aan op een van de lange banken voor een degelijke warme hap zoals je in dagen niet hebt gekend.

Op een druilerige woensdagavond vielen mijn maat en ik de Fishermen Mission in Peterhead binnen, nat, koud, stinkend en afgemat. Vanaf de rede bij Holy Island waren we op onze dertig-voeter vier dagen in touw geweest om Lerwick te bereiken. Ergens ter hoogte van de Orkney-archipel was het weer zo verslechterd, dat we over het laatste etmaal nog maar twintig mijl behoud logden. Het zou nog beroerder worden. 'Stoppen met deze waanzin', besloten we. Peterhead was onze beste uitweg.

Nog natintelend van het hete bad kwamen we de 'huiskamer' binnen. In een hoek een paar zwijgende eters, in een andere hoek twee jonge mannen aan een dambord, in de derde hoek een beer van een vent met een bolderkop en afhangende schouders. Hij zat in zijn glas te turen alsof met de laatste slok ook het laatste restje zin van het leven zou verdwijnen. Midden in de ruimte een clubje van zeven zeilers. Even een aarzeling of we bij hen zouden aanschuiven. Ze zaten namelijk voor zich uit te kijken alsof alles al was gezegd. Hun oogopslag verschilde niet veel van die van de man met het bijna lege glas.

De oudste van het stel wenkte en wees op de plek naast hem. Zo'n gebaar kun je niet negeren. En zo hoorden we dat ze onderweg waren naar IJsland, maar hier in Peterhead al twee weken lagen te wachten op het einde van de aanhoudende harde en buiige noordwestelijke wind. Twee weken lang hadden ze elk weerbericht beluisterd. Een paar maal waren ze bijna ver-

trokken, maar deden het toch maar niet en nu had het geen zin meer. Vandaag hadden ze besloten naar huis terug te keren.

Zeven dromen over een 'heerlijke zeiltocht naar IJsland' verworpen tot een van toenemende irritaties vervulde gevangenschap in de steeds kleiner wordende ruimte van het jacht, aan de kade van het ook niet bijster gezellige Peterhead.

"Maar hadden jullie dan geen plan B? Waarom niet IJsland laten voor wat het is en richting Noorse fjorden?" Waren ze al eens geweest.

"Waarom dan niet afzakken naar het Caledonisch kanaal, dan door naar de Hebriden en met alleen maar gunstige wind rond Engeland terug?" Was geen optie, want ze gingen voor IJsland.

"En waarom niet een paar hikes gemaakt door het ruige Schotse achterland in plaats van onder in die boot zitten luisteren naar de weerberichten?" Hoongelach: "Wij zijn geen wandelaars, maar zeilers."

Wie van zee komt, is welkom bij de Fishermens Mission; het maakt niet uit waar je op vaart

"Nou, daar zijn jullie dan ook wel druk mee geweest", flapte mijn maat eruit.

Dat was ook meteen het eind van het gesprek. Aan ons hadden ze niets te vragen.

Toen ze weg waren, raakten we met gebaren en *sea-speak*-termen nog even aan de praat met de reus met het lege glas. Een Rus. Vandaag gedrost. Thuis niets dan ellende: ziekte, dronkenschap, een opgebroken huwelijk en nu vader dood. "Dan wil je niet meer op zee zijn. Ik moet voor mijn moeder gaan zorgen. Niemand anders doet dat."

Zwijgend liepen we die avond terug naar de boot. Niks geen plan B voor die Rus. Toen we aan de kade het jacht van de IJslandgangers passeerden, met alles erop en eraan, mompelde mijn maat: "Wat een decadentie. Om je een slachtofferrol aan te meten omdat je te beroerd bent om voor je godvergeten luxe pleziertjes een alternatief te bedenken."

ROB BIJNSDORP is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jachtontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen. Veel trouwe lezers van *Zeilen* zullen zich Robs vroegere reisverhalen herinneren, over verre kusten of de kreekjes van de Biesbosch. Rob is terug.